

'Over een andere boeg'

Overkomt u dat ook?
Komt u de opgestane Heer tegen?
Momenten dat er iets omhoog komt,
groeikracht tegen de verdrukking in?
Als het leven niet meer stroomt
tussen jou en je diepste zelf,
tussen jou en de ander,
tussen jou en God,
dan moet je het eens over een andere boeg gooien.

'Werp het net uit, rechts van de boot.'

Lezing: Handelingen 5,27b-32.40b-41

In die dagen ondervroeg de hoge priester de apostelen: 'Hebben wij u niet uitdrukkelijk verboden in de naam van Jezus onderricht te geven? Door uw toedoen is heel Jeruzalem vol van uw leer. Bovendien wilt gij ons het bloed van die man aanrekenen.'

Maar Petrus en de andere apostelen gaven ten antwoord: 'Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen. De God van onze vaders heeft Jezus ten leven gewekt, aan wie gij u vergrepen hebt door Hem aan het kruis te slaan.'

Hem heeft God als Leidsman en Verlosser verheven aan zijn rechterhand om aan Israël bekering en kwijtschelding van zonden te schenken. Van dit alles zijn wij getuigen, maar ook de heilige Geest die God geschonken heeft aan wie Hem gehoorzamen.' Maar men verbood de apostelen te spreken in de naam van Jezus en stelde hen in vrijheid. Zij verlieten de Hoge Raad, verheugd dat ze waardig bevonden waren smaad te lijden omwille van Jezus' naam.

Evangelie: Johannes 21, 1-14

In die tijd verscheen Jezus andermaal aan de leerlingen bij het meer van Tiberias. De verschijning verliep als volgt: Er waren bijeen Simon Petrus, Tomas die ook Didymus genoemd wordt, Natanaël uit Kana in Galilea, de zonen van Zebedeüs en nog twee van zijn leerlingen. Simon Petrus zei tot hen: 'Ik ga vissen.' Zij antwoordden: 'Dan gaan wij mee.' Zij gingen dus op weg en klommen in de boot maar ze vingden die nacht niets.

Toen het reeds morgen begon te worden stond Jezus aan het strand, maar de leerlingen wisten niet dat het Jezus was. Jezus sprak hen aan: 'Vrienden, hebben jullie soms wat vis?' 'Neen', zeiden ze. Toen beval Hij hun: 'Werp het net uit, rechts van de boot, daar zult ge iets vangen.' Nadat ze dit gedaan hadden, waren ze niet meer bij machte het net op te halen vanwege de grote hoeveelheid vissen. Daarop zei de leerling van wie Jezus veel hield tot Petrus: 'Het is de Heer!' Toen Simon Petrus hoorde dat het de Heer was trok hij zijn bovenkleed aan - want hij droeg slechts een onderkleed - en sprong in het meer. De andere leerlingen kwamen met de boot, want zij waren niet ver van de kust, slechts ongeveer tweehonderd el, en sleepten het net met de vissen achter zich aan. Toen zij aan land waren gestapt, zagen zij dat er een houtskoolvuur was aangelegd met vis erop en brood. Jezus sprak tot hen: 'Haalt wat van de vis die gij juist gevangen hebt.' Simon Petrus ging weer aan boord en sleepte het net aan land. Het was vol grote vissen, honderd drieënvijftig stuks, en ofschoon het er zoveel waren, scheurde het net niet. Jezus zei hun: 'Komt ontbijten'. Wetend dat het de Heer was durfde geen van de leerlingen Hem vragen: 'Wie zijt Gij?' Jezus trad dichterbij, nam het brood en gaf het hun en zo ook de vis.

Dit was nu de derde keer dat Jezus aan zijn leerlingen verscheen sinds Hij uit de doden was opgestaan.

Overweging

Het is 14 dagen na Pasen. Hoe zou Jeruzalem eruit hebben gezien, 14 dagen na alle gebeurtenissen die zo dramatisch eindigden op de Calvarieberg? De soldaten lopen weer in het gelid. De rommel is opgeruimd. Het gescheurde voorhangsel van de tempel is hersteld. De felle zon schijnt weer. Bijna niemand denkt nog aan die donkere vrijdag. De rust is weergekeerd, ieder heeft zijn eigen rol weer opgenomen: Pilatus, de farizeeën en Jezus' leerlingen: die zijn weer gaan vissen ... hun oude beroep.

Is er bij ons iets veranderd in de afgelopen 2 weken? We hebben uitvoerig alleluja gezongen en onze doop hernieuwd: heeft dat geleid tot nieuw leven? Zijn de bewakers die voor de poort van ons hart staan om alles bij het oude te laten, verdwenen en is de steen gaan rollen, zodat er frisse lucht kon binnen waaien?

Petrus heeft met eigen ogen het lege graf gezien. Hij was verbaasd, maar daar bleef het bij. Wat de vrouwen hem verteld hadden, over 2 mannen in stralend wit, die zeiden dat ze de levende niet bij de doden moesten zoeken, enz... dat hield hij voor beuzelpraat. Wat zou dat moeten veranderen in zijn leven? En daarmee deed hij haar, zichzelf en het hele paasgebeuren tekort, en dus wist hij niets beters tegen zijn vrienden te zeggen dan: "ik ga vissen". "Dan gaan wij maar mee", zeiden zij. Terug naar af. Maar ze ving niets. Dat oude leven had dus niet veel te bieden. Geen vis gevangen, geen brood op de plank, lege netten. En dan breekt er een paasmoment door in het verhaal.

Er staat een man op het strand. Hij vraagt: "Hebben jullie wat vis voor mij?" "neen" zeggen ze, "er is niks", het is allemaal voor niks geweest vannacht. Dat hoor je wel meer: "Onze inzet - ons geploeter - ons geloof: het is allemaal voor niks geweest"... Wanneer je leven zover is gekomen dat je moet concluderen dat het 'niks meer is' dan zit je ziel vast in het dodenrijk: moedeloos, vastgeroest. Dan wordt het tijd om het over een andere boeg te gooien. "Gooi de netten uit, réchts van de boot", roept de man op het strand dan ook.

Wel raar, want het is hetzelfde water waarin ze vissen. Het is hetzelfde leven dat wij leiden, het zijn dezelfde mensen met wie we dagelijks omgaan, en toch kunnen we het over een andere boeg gooien. Dan kan het leven er opeens heel anders uitzien. De netten zitten nu wel vol vis. En nu pas herkennen de leerlingen in die man op het strand de opgestane Heer. Nu pas drong tot hen door wat de vrouwen hen verteld hadden. Ze gaan aan land en hun leven krijgt een andere betekenis.

Momenten van Pasen dringen door, als ergens een besef begint te dagen dat je leven nú iets anders van je vraagt dan je altijd hebt gedaan/gedacht. Je was er zo van overtuigd dat noodlot je leven bepaalt, dat alles van tevoren vastligt, dat je leven nu eenmaal zo is uitgestippeld. Niets aan te doen ... een dodelijke wereldorde. Je interesseert je ook niet meer voor het lot van anderen: ieder zijn eigen kruis, ik heb genoeg aan het mijne...

Maar dan wordt het morgen. Net zoals de vrouwen bij het graf, de leerlingen van Emmaus, en vandaag de vissers op zee, kom je een paasmens tegen, een mens in wie Christus is opgestaan en die je aanzet om het graf van voorbij de rug toe te keren; te geloven in het wonder dat jezelf bent! Die man op het strand, die Paasmens, daagt ieder die vastgelopen is uit om het over een andere boeg te gooien. Want hij weet dat achter de grote mond een kleine mens schuil gaat, dat achter mislukkingen goede bedoelingen zitten, achter stille ogen verzwegen verdriet. In heel dat wisselvallige leven gaat God schuil. Geen God die straft, maar een die geneest.

Dat is tussen haakjes ook de toon die Paus Franciscus aanslaat in zijn slotdocument over huwelijk en gezin: de Kerk moet genadiger dan voorheen omgaan met gelovigen die niet voldoen aan de idealen. De vraag of er na Pasen iets is veranderd in Jeruzalem, in de kerk, bij jou en bij mij, kan met 'JA' worden beantwoord als Christus opnieuw is opgestaan in de mensen. Bij de Handelingen van de Apostelen kun je lezen dat Petrus en zijn metgezellen paasmensen zijn geworden. Ze hebben dat oude leven, waarin alles op niets uitloopt, de rug toegekeerd. Er is dus verandering mogelijk. Dat zouden we meer willen horen. Een nieuwe morgen, een ander licht. Mensen die ons bij de hand nemen en met ons het noodlot doorbreken. Mensen die wij bij de hand nemen en die we moed en nieuwe hoop kunnen geven. Zo gooien we onze netten uit en vangen veel vis, wel 153, van allerlei soort en maat!

=====
© Perikopen: Katholieke Bijbelstichting, 's-Hertogenbosch, Nederland.